

Плач праведного

Ми до Тебе звертаємось в смутку
Як до Батька, Царя і Судді,
Урятуй нас із нашого утиску,
Отче-Боже, спаси від біди.

Між зухвалості, зради та збочень,
Між борцями за кров і за плоть,
Ми в тісному застрягли оточенні —
Ти скоріш нам на поміч приходь!

Ідучи до священної цілі
Через ляскіт гучний батогів,
Ми попадали, наче розстріляні,
Від ворожих наклепницьких слів.

Не мовчи, коли праведний плаче,
Не мовчи, коли шириться гріх,
І розбої чумою-гарячкою
Входять грізно із дому та й в дім!

Де вклоняються Беллу, Астарті,
Грубим ідолам шлеться хвала,
Там, де нівечать храми багаттями,
Боже милий, повстань проти зла!

Хто іще за народ Свій поборе,
Коли смерть Твоїм вірним, святим,
Наступає на горло підборами,
Хто заступиться ще, як не Ти?

Нас у грішному світі так мало,
Ворогів — легіони і тьми!
Ми в годину скорботи благаємо:
Вийди, Боже, на поле борні!

З-поміж ницості та фарисейства,
Із долини злобі й марноти
Ти нас витягни — тісно тут вельми нам,
Отче-Боже, спаси від біди!

Хриплий стогін з вуст наших лунає,
Бо й кричати несила вже нам.
І надривно з катівень волаємо:
«Боже милий, повстань проти зла!»

Не мовчи, як негідники в жертву
Вірних друзів катам віддають!
Доки злий чистосердного жертиме?
О помстися, байдужим не будь!

Бо до кого іще нам звертатись?
Рідний Батьку, ми ж діти Твої,
Ти дав честь нам такими назватися.
Вийди, Боже, на поле борні!

Ні, не можеш Ти не заступити —
Ти ж поборник за вірний народ.
Милосердя над горем побитими,
Ти — весь Світ, Світло, Цвіт! Ти — Господь!

Ясна Зірко, Фортеце надійна,
Хоронитель від злої орди,
Сподівались і нині надіємось...
Отче-Боже, спаси від біди!

Лиш в Тобі ми свій спокій знайдемо,
У Тобі наша сила й життя.
Не віддай тихий люд хижим демонам,
Боже милий, повстань проти зла!

Мислить Немовлятко

Що за місце? Де Я опинився?
Що зі Мною, скажіть? Хто Я є?
Кажуть, мов Я на світ народився.
Як же серденько б'ється Моє!

Ось бере Мене в руки мужчина,
Потім дівчині передає...
Юну діву він кличе: «Марія»,
А вона його Йосипом зве.

Чоловік іще юний літами,
І Марія така молода!
Як так сталось — вона Моя мама,
Як дитя народило Дитя?

Не дорослі, а звуться батьками.
Як же так? То є дивно Мені.
Вони пестять Мене, обіймають,
Промовляють: «Спасителю мій».

А яким чином їх Я «спасаю»?
Що Я роблю? Я ж просто лежу.
Дрібні слізоньки лиш проливаю,
Перед світом кремезним тремчу.